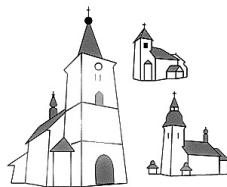

Zpravodaj

FARNOSTÍ SKUTEČ, RANÁ A PŘEDHRADÍ

Prosinec
2016

Milí farníci, milé děti!

Vánoce jsou tady! Celý rok jsme měli každý z nás různé starosti, práce i potěšení, ale teď, teď všichni myslíme na to stejné: Vánoce! Vánoce jako čas být spolu, dostávat či dávat dárky, mít chvíli volna, zažít kouzelné chvíle s dětmi, navštívit staré rodiče a přátele. Vánoce, to je chvíle, kdy stojíme na půlnoční v přeplněném kostele a s chvěním očekáváme chvíli, kdy zazní „Gloria in excelsis Deo!“ Sláva na výsostech Bohu, který právě teď přichází na zem, aby jako

malé dítě přebýval s námi. Každý rok, a stejně je to vždy nové! Nová radost z největšího daru pro celé lidstvo: „Dnes se vám narodil Spasitel, to je Kristus Pán!“, sdělují andělé. Tuto čistou radost však může kalit mnoha lidem současnosti nejedna hořkost a trápení. Jaké budou mít vánoce lidé v Sýrii, ve vybombardovaných městech, ve strachu z islamistů, z prezidentových vojáků? Jaké budou mít Vánoce tisíce lidí v uprchlických táborech? Jaké budou mít Vánoce ti, kterým zahynul nedávno někdo blízký na silnici? Jsou to těžké chvíle v životě, kdy nestačí k útěše jen malý dárek, trochu cukroví a dětský úsměv. V takových chvílích potřebujeme, aby mezi nás sestoupil Bůh. On nezmění hned všechny okolnosti našeho života, i když by samozřejmě mohl. On přijde, chce se nechat pochovat, chce se nechat poklonit, a potom začne naše nitro naplňovat úžasným božským pokojem a láskou. Tak o tom mluvili tři mudrci od východu, kteří „se zaradovali velikou radostí“, když spatřili hvězdu a potom to dítě.

Bratři a sestry, přeji vám, abyste o Vánocích odložili všechny starosti a do rukou si vzali Ježíška, pochovali ho a klaněli se mu. To je to hlavní o Vánocích, to hlavní, když se narodí Dítě!

Pokojné vánoce přeje a ze srdce žehná

P. Ondřej Matula

P. Pavel Sandtner mi na počátku adventní doby odpověděl na pár otázek, v té době pro mě, i pro většinu z vás, byl ještě neznámý:

1) Co myslíte, v čem nejvíce potřebuje obyčejný křesťan v tomto předvánočním období povzbudit? A oproti tomu vy kněží?

Aby vytrval ve svých snaženích, přestože se mu nedaří. Aby neměnil směr, nestýskal si na druhé ani na sebe. Protože Bůh se nedívá na úspěchy, ale na velikost zápasu. Dávno předtím nás miloval a miluje dost a nebude nás milovat více ani méně proto, co uděláme. Spíše my budeme moci více vnímat jak velická jeho láska je. Když povedeme ten zápas. Každý krok má smysl. I ten nezdařený, když jdeme s Bohem a zápasíme o jeho blízkost. Období adventu je zvláštní dar a příležitost. Právě proto, že je „času tak málo,“ není hřích zpomalit. A to ani v případě, že nebude všechno perfektně nachystáno. Jestli máme u štědrovečerního stolu opravdu vnímat jeden druhého, všechna ta Boží obdarování kolem sebe, potřebujeme se učit dívat už teď. Takže bych chtěl nás všechny povzbudit, abychom v adventu, kdy nemáme čas, uměli čas ztrácet. S Bohem i druhými. Tak připravíme cesty přicházejícímu Mesiáši. Kněží potřebují podle mě totéž. Připomínat si, že to všechno, co advent přináší je dar, včetně shonu. A výzva. V adventu má darovaný čas ohromnou cenu!

2) Jak a s kým jste prožil svoje nejkrásnější Vánoce? Co pro Vás toto období vlastně znamená?

Trochu se vymknu vaší otázce. Vánoce mají své kouzlo a každý z nás o tom něco ví. Myslím, že Vánoce mohou být krásné kdykoli a s kýmkoli. Kde je Bůh a kde jsou lidé v jeho jménu, tedy ve jménu jeho lásky. Právě ty letošní mohou být nejkrásnější! Pro mě jsou Vánoce prostě oslavou chvíle, kdy se Bůh pokorně sklonil ke každému z nás a vztáhl po nás ruce. Stal se jedním z nás právě pro nemotornost a zranitelnost člověka po hříchu, kvůli jeho vině a sklonu neustále se vracet k hříchům, ze kterých slíbil nápravu. A v tom je velická naděje. Nerozmyslel si to ani na kříži. Je povzbudivé, když chtěl Bůh být tím, čím jsme my.

3) Jaké máte zkušenosti s účastí nevěřících na vánočních bohoslužbách?

Nijak velké. Nebyl jsem svědkem větších nepořádků. Většinou odejdou z kostela po půlnoční bohoslužbě dříve než já. Jsem rád, že se vidíme alespoň na dálku. A můžeme sdílet tu chvíli, kdy všichni vnímáme, že se stalo něco důležitého. Že sám Bůh pozehnal člověku, jeho plahočení, rodinným vztahům. A může nám být chvíli společně dobře.

4) Jaké téma pro duchovní obnovu je Vám jako přednášejícímu nejbližší?

Nejspíš modlitba, Boží Prozřetelnost, osoba Panny Marie, téma důvěry a víry jako

procesu či putování. Mám rád starozákonní příběhy a v současné době jsem si zvláště oblíbil ten o životě Josefa Egyptského. Ale vlastně tak často „nepřednáším“.

5) Jak byste se jako přednášející popsal? Jste klidný nebo rád svými výroky „zvedáte posluchače ze židlí?"

Mám ambice probouzet, přivádět k setkání s osobními výzvami, které k nám zaznívají ze Slova Božího. Chtěl bych povzbudit k tomu, abychom se nechali dotknout tím, co nám Bůh říká. Asi nezvedám ze židlí. A snad ani neuspávám. Jen mluvím o zkušenosti, kterou jsem já sám s textem Písma, s Bohem nebo s tématem udělal.

6) Při čem si Vy nejlépe odpočínáte a „dobijete baterky"?

Velmi rád chodím po horách. Zahřeje mě v tom nejlepším slova smyslu, když si můžu jít zaběhat. Čím víc, tím lépe. Taky rád plavu a jezdím na vodu. Radost mi dělá četba knih, přestože se k tomu nepřiměji tak často, jak bych chtěl. Beletrie, poezie, duchovní literatura. Každoročně se podílím na desetidenním literárním setkání a tam se také dobijím. Určitě při adoraci. A velmi mě každý rok dobijí exercicie. Ty vůbec nejmíc.

P. Pavel Sandtner

Děkuji za rozhovor.

R. Spilková

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA VE SKUTČI

V sobotu 10 prosince se setkali farníci ze Skutče, Předhradí a Rané na adventní duchovní obnově s P. Pavlem Sandtnerem z Příbyslavi.

Tématem duchovní obnovy byla "Boží prozřetelnost". Vyslechli jsme tři biblické příběhy o Davidu, Jonáši a Josefu Egyptském.

Král David žijící v blahobytu a zahálení zapomíná na Hospodina. Je odpovědný za smrt Uriáše, poctivého bojovníka Davidova vojska. Až smrt jeho syna jej dovede zpět k Bohu. Tak i naše konání může být nesprávné. Adventní doba nás vyzývá k náhledu na naše konání, je-li vše správné a se vším se můžeme obrátit k Pánu.

Příběh Jonáše - zbožného muže, kterého jeho víra v Hospodina zachránila a s ním i lodníky za bouře na moři a obrátila je k Bohu i s obyvateli bohatého města Ninive. Přesto je Jonáš nespokojený, nešťastný, tak jako i my býváme, protože věci v našem životě nejsou tak jak bychom si přáli, vše ale může Bohu posloužit k naší záchraně i všech kolem nás.

Josef Egyptský - jeho příběh, to je realita života. Oblíbený nejmladší syn, asi hodně naivní, se schopností vykládat sny své i ostatních, je milován otcem, ale nenáviděn bratry. Nejprve jej uvrhnou do vyschlé nádrže na vodu, potom ho prodají do Egypta. Josef ale všude žije svoji vírou v Hospodina stále, a to i ve vězení. Chápe svoje schopnosti jako Boží Prozřetelnost a ví, že tím zachraňuje svoji rodinu. Pro nás z toho čerpeje trpělivost v životních situacích a důvěru v Boha. Měli bychom uvěřit Boží režii, jak řídí náš život, i tomu, že je pro nás počítáno s místem v nebi.

Všichni se zájmem vyslechli přednášku P. Pavla Sandtnera. O přestávkách byla možnost adorace a svátosti smíření. Po tradičně dobrém obědě následovala v kostele modlitba růžence a mše svatá.

farníci z Rané

Proč věřím

Proč věřím? Ze začátku to pro mě bylo automatické, nepřemýšlel jsem o tom, v Boha věřili všichni od nás z rodiny a do kostela také chodili, a tak mi to připadalo jako jediná správná věc a kdybych nechodil do kostela a nevěřil, tak bych si připadal jako nějaký vyvrhel. Ale později, když jsem trochu vyrostl a začal trochu přemýšlet o světě, tak jsem začal přemýšlet i o tom, proč věřím v Boha a proč bych měl chodit do kostela a svou víru praktikovat i v životě. Ze začátku mi to přišlo jako zbytečnost, že žádný Bůh neexistuje a že to je jen nějaký výmysl, ale postupem času jsem začal zjišťovat, že Bůh asi opravdu existuje, protože i když je člověk velmi rozumné stvoření tak se stávají zázraky, které si člověk racionálně nedokáže vysvětlit a také když se jdeme projít do přírody a vidíme tu krásu a jak má všechno svůj smysl že tu není nic zbytečné tak si nedokážu představit, že by to vzniklo jen tak bez plánu a že to někdo ještě předtím než to vzniklo nevymyslel. A z toho důvodu mi přijde, že život bez víry by byl nějakým způsobem prázdný a neúplný a pro člověka je to taková pojistka, že má vždy nějakou naději i v úplně bezvýchodné situaci. Od té doby se snažím zapojovat do života farnosti všemi možnými způsoby a doufám, že toto zjistí i většina mladých lidí, kteří mají stejný problém a jsou na pochybách, protože věřit v Boha je pro mě jedna z nejdůležitějších věcí a jak jsem se mohl přesvědčit na světových dnech mládeže v Krakově, tak i když jsme každý z úplně jiného světa, tak jedna věc nás spojuje, a to je víra, a i když se potkáte s někým úplně poprvé, a i když nemluvíte stejnou rodnou řečí, tak se stejně nějakým způsobem domluvíte a porozumíte si.

Proto já věřím v Boha, a proto že v mém okolí a v mé rodině je spousta lidí, kteří smýšlejí stejně jako já.

student oktávy

Já a víra

Co pro mě znamená víra? To je poměrně těžká otázka. Ale musím přiznat, že nad tím dost často přemýšlím. Doma mě k víře nikdy nevedli, takže v tomhle mám, dá se říct, volnou ruku.

Myslím si, že když je k tomu někdo veden od malička, má k tomu úplně jiný pohled, než mají ostatní. Řekla bych, že obě strany se navzájem obohacují.

Víra v Boha je dost osobní věc. Proto si myslím, že by si to měl každý rozhodnout sám a ne být někým ovlivňován, nebo dokonce nucen. Třeba se mi líbí případy, kdy i přesto, že jde o věřící rodinu, si děti mohou vybrat, zda budou chodit do kostela a stanou se z nich např. křesťané, nebo ne. Svoboda volby je podle mého názoru v životě nesmírně důležitá.

Nejvíc mě v tomhle směru ovlivnila asi naše škola. Začala jsem se setkávat s mnoha věřícími lidmi a to mě do jisté míry změnilo. Začala jsem to trochu vnímat i z jejich pohledu. Když mně nebo jim není něco jasné, tak o tom spolu mluvíme. Líbí se mi, jak jsme k sobě vzájemně otevření a neodsuzujeme se za to, jaký má kdo názor a životní pře-

svědčení. To se ovšem nedá říct o každé společnosti. Dost často se mi stává, že když se mě věřící člověk zeptá, zda-li jsem věřící, a já odpovím: „Ne.“, bere mě od té chvíle úplně jinak, nebo alespoň mi to tak přijde. Jako by mnou opovrhoval. Připadám si pak podřadná. Jako kdyby mi tím chtěl naznačit, že on je něco víc než já. Nelíbí se mi, jak se posuzují lidé jen na základě víry. Důležité jsou přece skutky.

Někdy mi připadá, že příslušnost k náboženství je prostě jen „nálepka“. Třeba, když se o někom řekne, že je křesťan, automaticky to znamená, že je to hodný nebo lepší člověk. A o ateistech se zase tvrdí, že jsou to „neznabozi“ a tím pádem jsou hned ti horší. Nechápu, jak tohle někdo s čistým svědomím může jen tak říct.

Když se křesťan zamiluje do nevěřícího člověka, snaží se ho dost často změnit a přimět k tomu, aby začal chodit do kostela. Nebo i jednoduše proto, že to vyžaduje rodina a je pro ni nepřipustný nevěřící člen rodiny. To se mi vůbec nelíbí. Copak nemůžou akceptovat jeho rozhodnutí? S tím souvisí další věc. Zním i případy, kdy jeden začal chodit do kostela kvůli druhému. Na jednu stranu připouštím, že jde o hezké gesto a dalo by se říct i důkaz lásky. Ale nepřijde mi správné chodit do kostela, navštěvovat mše, modlit se a zároveň to nebrat vážně. Zaprvé to není upřímné vůči člověku, kvůli kterému to udělal. A zadruhé to není pěkné k němu samému. Neměl by se nutit dělat něco proti svému přesvědčení, to je prostě špatně. I když připouštím, že se klidně může stát, že člověk najednou během života zjistí, že víra a příslušnost k tomu, či onomu náboženství, může být vlastně dobrá věc. Ale tady je důležité, že si na to dotýčný přišel sám.

Křesťané to podle mě mají mnohdy jednodušší z toho důvodu, že žijí s pocitem, že vždycky někam patří. Řekla bych, že je to osvobozující pocit, když víte, že nad vámi někdo drží ochrannou ruku. Nemusíte se ničeho bát, možná jste i díky tomu odvážnější. Na druhou stranu se mi nelíbí, že se křesťané zpovídají ze svých hříchů. Často jsem se setkala s tím, že taková lidé (rozhodně tím nemyslím všechny křesťany) dělají spoustu ošklivých věcí, vyzpovídají se z nich a najednou, jakoby lusknutím prstu, je všechno v naprostém pořádku. Prostě to na mě působí tak, že pak neberou odpovědnost za své činy. A možná to někdo z nich bere tak, že si může bez výčitek svědomí dělat, co chce, když mu to nakonec Bůh odpustí. A nepřijde mi také správné všechny věci, co se v životě staly, odůvodnit tak, že to Bůh takto chtěl.

Zajímalo by mě, jak to je s posmrtným životem. Úplně si nemyslím, že by po smrti nic nebylo. A taky se nedá říct, že bych nad tím někdy nějak zásadně přemýšlela. Ale líbí se mi třeba reinkarnace. Nechci tvrdit, že stoprocentně existuje, ale líbí se mi z toho důvodu, že se v budoucím životě promítá ten současný. Možná to taky trochu „nakopne“ člověka k tomu, aby začal přemýšlet nad svými skutky.

Nemůžu říct, že bych byla věřící, ani ne úplně ateista. Jsem typ člověka, co potřebuje na všechno důkaz, ale zase si říkám, že může existovat nějaká vyšší moc, ovšem moje představa se neshoduje s Bohem a s představami křesťanství a asi ani žádné jiné víry. Mám svoji vlastní vizi, kterou neumím interpretovat. Řekla bych, že je ještě brzo na to, abych měla ve všem, co se týče víry, úplně jasno. Myslím si totiž, že do jistých věcí člověk musí dozrát.

studentka septimy

Víra a já

Jsem křesťan... Nestydím se za to, ale na druhou stranu to ani ostatním nevnucuji. To neznamená, že bych se ke své víře bál přihlásit. Víra v Boha, Otce všemohoucího, je můj život. Stejně jako většině lidem v dětských letech, ani mě víra nic neříkala. Bylo to jen takové to rutinní docházení do kostela nucené rodiči, v neděli v čase, kdy v televizi běžely nejlepší pohádky. Asi to tak být mělo a být také má. Stal se z toho zvyk, bez kterého si nyní nedokážu život představit. Jako dítě jsem byl samozřejmě opačného názoru, ostatně asi jako každý.

Když se zamyslím nad otázkou, proč věřím, či co pro mě víra znamená, vymyslím asi toto: Víra je pro mě životní směr, je to nedílná součást mého života. K víře jsem byl stvořen a vychován. Je to vztah mezi mnou a Bohem. Modlitba mi dává sílu... cítím naplnění sebe sama, cítím bohatství své duše, ale teď nemyslím to finanční, nýbrž Bohatství od Boha. Modlitba je pro mě intenzivní prožitek, který mi pomáhá překonat strach, který mi dává pociťovat Boží lásku, která mosty přenáší. Už jenom díky tomuto vztahu má pro mě smysl žít pro Boha.

Ne vždy to tak bylo. Když se podívám sám na sebe o 5 let zpět, dalo by se říct, že mě přepadne určitý nepopsatelný druh smutku. Pochybil jsem ve své víře, ale útěchou mi může být to, že jsem si našel správnou cestu zpět. Zřejmě každý občas pochybuje, zda Bůh vůbec existuje. Mnozí až tak, že Boha zatratí... Já jsem takovou hloupost naštěstí neudělal. Měl jsem štěstí, že jsem objevil svou víru. Skrz nemilé události, co se mi od dětství dějí, skrz lásku ke své dívce jsem začal opět vylepšovat svůj vztah s Bohem. Byl to nejdůležitější mezník v mém životě na který nikdy nezapomenu.

Podle mého názoru každý nějakým způsobem věří, každý má své vlastní vyznání. Ať už je to šíitské nebo sunnitské islámství, buddhismus, karma a kdo ví co ještě. Ale podle mě je to vlastně všechno stejné. Jistě každý má svá vlastní pravidla, ale všichni věří v nějaký ten vyšší princip. A myslím, že je úplně jedno, jak ho pojmenujeme. Já věřím, že je to trojjediný Bůh, který nám seslal Ježíše, který se pro nás obětoval a tím nás vykoupil od všeho hříchu. A nikdo nedokáže změnit můj názor. Rozhodl jsem se tak podle svého vědomí a svědomí a tuto možnost má každý.

Myslím si, že člověk, který nevěří v nic a ani v nikoho, nemůže být NIKDY úplně šťastný, nemůže nikdy dosáhnout plnosti života. Ztrácí možnost na duchovní vztah, který člověk, ačkoliv to vnímá nebo ne, potřebuje.

Jsem rád, že jsem byl vychován k víře v Boha. Nelituji toho, že jdu do kostela namísto toho, abych šel někam „pařit“. Možná právě naopak. Jako každému i mě byl dán dar života od Pána Boha skrz moje rodiče. Víru cítím nejen jako povinnost vůči svým rodičům, ale také jako možnost děkovat, za starosti se mnou spojené, za svědomitou výchovu, za každý nádech, za každou chvíli svého života.

Takový je můj pohled na víru. Nemusí se to někomu líbit, nikomu to ani nevnucuji. Vypisuji jen svoje pocity a vlastní zkušenosti vůči víře a Bohu.

student septimy

JSEM HRDÝ NA MANČAFT, JEMUŽ ŘÍKÁME KŘESŤANÉ

Krásný příměr mezi křesťanstvím a fotbalem jsem slyšel od režiséra Jiřího Stracha: „Každý fanda je pyšný na svůj fotbalový klub, Slávisté, Spartani, Plzeňáci... A já musím říct, že jsem hrdý na ten náš mančaft, kterému říkáme křesťané. Máme už docela slušnou tradici. Hrajeme už nějakých dva tisíce let a nastupují za nás docela slušní hráči. Tedy z toho českého národáku kupříkladu: sv. Václav, Karel IV., Antonín Dvořák. Dokonce i Jan Hus. On se ale občas hádal s trenéry. Někdy dáváme báječné góly, někdy si dáme vlastňáka. Některé sezony jsou úžasné a daří se, někdy málem propadáme do druhé ligy, ale vždy usilujeme o fair play. Máme celkem hezké stadiony. Stavěli nám je nějaký Petr Parlér nebo Santini. Nehrajeme sice o medaile nebo poháry, ale hrajeme o lidskost, lásku a věčnost. A ten náš klub má jednu fantastickou věc: má božního majitele. A u něho je jistota, že nás nikdy neprodá. Takže zkratka a dobře, tenhle mančaft Stracha baví, jsem rád, že do něho patřím.”

Také já jsem rád, že do něho patřím.

ZBIGNIEW CZENDLIK

Zdroj: http://orlicky.denik.cz/zpravy_region/zbigniewovy-ne-smysly-20140620.html

SETKÁNÍ MLÁDEŽE VIKARIÁTŮ CHRUDIM A LITOMYŠL

Téma: My jsme blázni pro Krista

8.10. jsme se vydali do Poličky s p. farářem Novákem z Proseče a mládeží z okolí. Když jsme dojeli do Poličky, došli jsme do kostela sv. Jakuba. Tam začalo setkání mši svatou. Po mši svaté jsme šli hrát hru, kterou pro nás pořadatelé vymysleli. Rozdělili jsme se do tří skupin a každá skupina dostala roličku toaletního papíru. Tu jsme rozmotali, natáhli ji a tak, aby se papír neroztrhl ani nedotkl země, jsme došli do restaurace. Tam jsme měli menší občerstvení. Poté jsme šli na přednášku týkající se tématu tohoto setkání. Po ní následoval výborný oběd.

Pak jsme si mohli vybrat mezi dvěma tématy: Přednáška o celosvětovém setkání mládeže v Krakově, nebo o Božím milosrdenství. Přednáška o Krakově byla super. Po přednášce jsme šli do baru, kde jsme si objednávali všechny možné nápoje, např: Ježíšovo proměnění, Noemův deštník, Vodu z Jordánu, atd. Za každý nápoj jsme se místo placení měli pomodlit různý počet Otčenášů a Zdravasů, tento program se všem líbil :)). Potom jsme se se všemi rozloučili a vydali se na cestu domů.

Tereza a Jakub Kozderkovi

DĚTSKÉ MŠE

S novým školním rokem začaly ve Skutči opět dětské mše svaté. Na rozdíl od loňského roku jsou teď jednou za měsíc, a to vždy 1. neděli v měsíci. 9. října byla první dětská mše a šlo se docela dost dětí. Při mši se místo na varhany hrálo na kytaru a housle a děti přitom zpívaly. Pan farář při kázání mluvil hlavně k dětem a ptal se jich na různé otázky. Děti se při mši také zapojují tím, že čtou přímluvy, přinášejí srdíčka v obětním průvodu a společně se u oltáře modlí modlitbu Otče náš. Novinkou je také to, že rodiče se svými dětmi přečtou čtení. Mše pro děti se mi líbila.

Anička Bártová

SV. MIKULÁŠ NA RANĚ

Každý rok chodí začátkem prosince navštívit děti sv. Mikuláš a tak tomu nebylo jinak i letos v ranské farnosti. V neděli 4. 12., přesně v polovině adventu, přišel i do kostela sv. Jakuba v Raně a spolu s ním přišli i jeho pomocníci andělé. Mikuláš si pozval děti k sobě a ptal se jich, jestli ho znají. Sám sebe představil v krátkém příběhu a poté se dětí zeptal, jaké dobré skutky během celého roku udělaly a dělají ony samy. Připomenul Rok milosrdenství a vysvětlil jim, že svými dobrými skutky pomáhají nejen ostatním, ale také samy sobě. Např. tím, že si rozdělí dárečky, které od něho dostanou. Sice jim ubude jedna sladkost, budou o něco chudší, ale zároveň u Boha získávají mnoho. Poté rozdál dětem sladké balíčky a na závěr se s nimi pomodlil. Děkujeme sv. Mikuláši za jeho milou návštěvu a doufáme, že se mu nás líbilo a příští rok nás rád opět navštíví.

CELOSTÁTNÍ HNUTÍ MODLITEB MATEK V BRNĚ

V sobotu 22. října se skupinka devíti matek z Rané a Hlinska vydala na Celostátní setkání Modliteb matek do Brna. Vyrazily jsme časné ráno půjčeným autem od otce Ondřeje. Cestou jsme se připojily ke skupině matek z Pardubic, kterou vedl otec Antonín Forbelský. Cesta byla vzhledem k namrzlé vozovce a mlze trochu delší, ale v pořádku jsme kolem deváté dorazily na místo.

Hlavní program začínal v 9 hodin v komunitním centru Babylon. Motto celého setkání znělo: Radujte se z mateřství. Po přivítání hlavní koordinátorkou následovala přednáška Františky Böhmové na téma: Co nám brání v radosti. Největší překážkou v radosti je strach, pocit naší nedokonalosti, neodpuštění, hořkost, hněv, vina,

nevěra a nevíra v Boha. Zároveň nám nabídla zdroje radosti, které nás posilují a ty jsou např.: radost z přijetí Boha – chtěl mě tady mít, svátost smíření, modlitba, přijímání, radost z dětí, z úspěchu, čisté srdce a konání dobra. Po skončení přednášky jsme se přemístily do kostela sv. Tomáše, kde otec Šebestián sloužil za všechny přítomné matky, i za ty, které nemohly přijet na setkání, mši svatou.

Po obědě jsme se vrátily do centra Babylon, kde následoval odpolední program, který začal druhou přednáškou na téma: Radost z mateřství. Františka nám nejprve řekla, čím si mateřství kazíme, např.: opičí láskou, kariérou, tím, že svoje poslání bereme jako službu a stávají se z nás otrokyně. Také nám sdělila, co děti nejvíce postrádají, menší děti - něžnost maminek, starší děti - láskyplný pohled, a dospívající děti - větší důvěru. Všechny skupiny dětí chtějí radostnou maminku. Abychom se staly dobrými matkami musíme samy ze sebe učinit šťastného člověka. Naopak největší bolest pro matku je vidět hřešit své dítě.

Po přestávce, kterou jsme mohly využít např. ke svátosti smíření, adoraci, nebo nákupu knih pokračoval program ve skupinkách. V každé se sešlo asi 10 matek a povídaly si o zkušenostech, radostech a starostech, které prožívají při setkávání. Maminka, která měla odvahu říct svůj životní příběh se s námi podělila ve svědectví, které poté následovalo. Některé příběhy byly velmi silné a emotivní. Nejedné z nás ukápla slza a zároveň si uvědomila, že každodenní starosti, kterým přikládáme tak velkou důležitost nejsou nic proti tomu, co prožívají ty maminky, které se starají o postižené děti, nebo ty co o své děti přišly. Přesvědčily nás, že s vírou v Boha a pomocí nejbližších se dají zvládnout i takto těžké životní situace.

Poté následovala hlavní modlitba hnutí matek, při které jsme postupně každá z nás odevzdaly naše děti, manžele, kmotřence a všechny za které se modlíme našemu Bohu. Během celého odevzdávání byla vystavena Nejsvětější svátost. Každá z nás si odnesla úryvek z Bible, který byl určen právě jí :-)) např.: Z hlubin volám k tobě, Hospodine, Pane, vyslyš můj hlas (Ž 130). Na závěr dne nám koordinátorka popřála sílu vydržet v modlitbě a scházení se ve skupinkách. Pak následovalo rychlé občerstvení a cesta domů.

Petra S., Stáňa P.

OTÁZKY PRO MIKULÁŠE

Děti, je něco, na co byste se chtěly Mikuláše zeptat nebo mu jen něco vzkázat?

Tak zněla otázka, na kterou zareagovaly Eliška a Petruška Hodanovy, Pavel, Anička, Honzík a Tomášek Kozderkovi, Anička, Honzík a Kubíček Bártovi, Zuzanka a David Paprštejnovi, Sára Drápalová. Zajímalo je:

- Kde Mikuláši bydlíš, když pořád někde lítáš? S kým souseďš?

Bydlím vždy tam, kde zrovna potřebuji moji pomoc. A na Mikuláše, protože je nás víc, tak bydlím dle možnosti nejbližším dětem, které se na mě těší a chtějí se se mnou sejít.

- Kolik je ti vlastně let? Kolikáté narozeniny jsi oslavil v tomto roce?

Mikuláš se narodil koncem 3. století, takže kdyby opravdu žil, bylo by mu přes 1700 let. Je tedy jasné, že tenhle Mikuláš už nežije, protože zemřel ve druhé polovině 4. století. Aby ale mohlo jeho dílo pokračovat, tak má zástupce a každému Mikuláši je tak rozdílný věk.

- Jak často se Mikuláši holiš?

Neholím se, jen občas zastříhnu bradu.

- Převlékáš se doma do jiného oblečení? Určitě jako každý člověk, kněz, biskup..., nepoužívám jenom biskupské věci, ale i věci co nosí každý člověk.

- Proč za námi Mikuláši přicházíš?

Abych udělal radost vám a všem lidem dobré vůle. Abych vám dal naději a sílu do dalšího roku, že se vyplatí být dobrým člověkem, dobrým křesťanem, že jednou budeme opravdu odměněni za dobré dílo, co jsme kdy na zemi vykonali.

- Kamarádíš s čertem?

Zde je jednoduchá odpověď. Koho symbolizuje čert? Zlo. Čert je symbolem zla, je symbolem ďábla a zlo nemůže kamarádit s dobrem.

- Jak se máš Mikuláši?

Čím víc pomáhám lidem, tím mi je líp, protože vnímám i větší blízkost Krista v nich.

- Máš doma nějaké zvířátko?

Mám doma ovečky a pejska.

- Kolik let už chodíš po světě s nadílkou?

Na tuhle otázku jsem dal odpověď již výš, při otázce, kolik mi je vlastně let. Je to lehká matematika. Od dob, kdy jsem pomohl prvním lidem.

- Jak dlouho ti sv. Mikuláši trvá, než obejdeš všechny děti?

Protože na to nejsem sám, tak to jde docela rychle a většinou se to dá zvládnout během pár dní.

- Jaké hry jsi hrál jako dítě?

Hrál jsem si jako každé jiné dítě, nejspíš i podobné hry, jako si hrajete vy teď. Jediný rozdíl byl ten, že nebyl počítač, mobil, ani jiná elektronika, ale hráli jsme si venku společně s ostatními dětmi.

DĚTSKÉ OKÉNKO

Milé děti, už brzy budou Vánoce.

V evangeliu se dozvídáme o tom, že se Panně Marii mělo narodit miminko. A kdo je tím miminkem? Ježíš. A narozeniny Ježíška slavíme právě o Vánocích.

Když má někdo narozeniny, dáváme mu dárky. Jaký dárek by Ježíše nejvíce potěšil? Nic, co se prodává za peníze nepotřebuje, ale má radost, když děláme hezké věci.

Připravíme Ježíši srdíčko, vyzdobené samými pěknými skutky.

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

O Vánocích říká maminka Pepičkovi:

„Pepičku, zapal vánoční stromeček.“

Za chvíli přijde Pepiček a povídá: „A svíčky taky?“

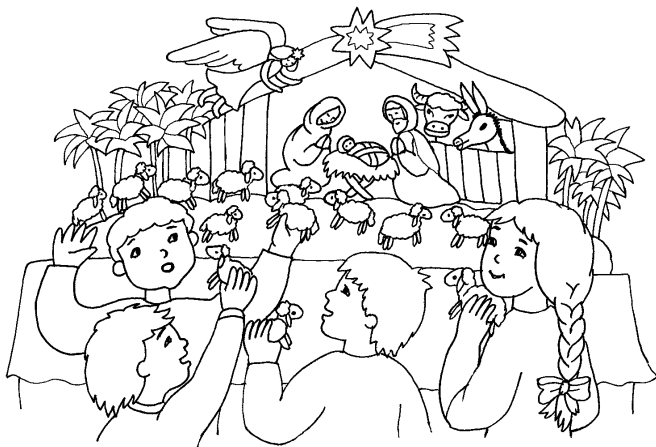
Fanouš se udiveně vyptává Jendy: „Proč chceš od Ježíška dvě soupravy elektrických vláček?“

„Chci si taky hrát, když je táta doma!“

Na Vánoce křičí malý Filípek přes celý byt na maminku u sporáku: „Mamí, mamí, stromeček hoří!“

„Říká se svítí a ne hoří,“ poučí ho matka.

Chlapeček za chvíli zase začne křičet: „Mamí, mamí, záclony už také svítí!“

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

	Skuteč	Předhradí	Raná
Sobota - 24. 12. Štědrý den	16.00 - vánoční mše sv. pro rodiny s dětmi 24.00	22.00	22.00
Neděle- 25. 12. Boží hod vánoční	8.00 18.00	9.30	8.00 - Holetín 9.30
Pondělí - 26. 12. sv. Štěpána	8.00 11.00 - Štěpánov	9.30	9.30
Pátek - 30. 12. sv. Sv. Rodiny	17.00 s obnovou manž. slibů	16.00	18.00
Sobota - 31. 12. sv. Silvestra	15.00	14.00	16.00
Neděle - 1. 1. Nový rok Matky Boží P. Marie	8.00 18.00	9.30	8.00 - Holetín 9.30

KALENDÁŘ AKCÍ

23. 12.	Živý betlém v 15.30 ve Skutči
6. 1. - 8.1.17	Tříkrálová sbírka
7. 1.	Tříkrálový ples ve 20.00 ve Skutči
11. 1.	V 18.00 a v 18.30 Ekonomická a Pastorační rada ve Skutči
15. 1.	Ekonomická a Pastorační rada v Předhradí
19. 1.	V muzeu ve Skutči cestovatelská přednáška P. Linharta o Libanonu
20. 1.	Ekumenická bohoslužba na Rané v kostele sv. Jakuba
10. - 12. 2.	Královský výlet pro děti, 1. - 5. třída ve Vrbatově Kostelci
24. - 26. 2.	Postní duchovní obnova pro ženy v Rokoli
31. 3. - 2. 4.	Postní duchovní obnova pro muže v Moravském Karlově

Vydáno 18. prosince 2016 pro vnitřní potřebu farností Skuteč, Raná a Předhradí.

Kontakt: ŘKF - děkanství Skuteč, Tyršova 1, 539 73 Skuteč

Tel: J. Linhart- 605 541 676, O. Matula - 732 536 873, **Internet:** www.farnostskutec.cz, www.farnostrana.cz